

תוצאות האמת של הבחירות

וגם: קטע ארכיון מרגש מהבחירות הראשונות. הטור השבועי של סיון רהב-מאיר מתוך "ידיעות אחרונות"

מאת סיון רהב מאיר

מה בעצם כבר ברור לגמרי, גם שלושה ימים לפני פתיחת הקלפיות? הנה חלק מתוצאות האמת של הבחירות האלה:

1. אנחנו מדינה בהפרעת קשב. נושא רדף נושא בבחירות, והכול בווליום שיא. לא בכל יום התחלף כאן הנושא, אלא כמה פעמים ביום. הקצב ניצח את הקשב. אם גם אלי אוחנה וגם ברק אובמה הם כותרת ראשית – מה בעצם ההבדל ביניהם?

החשוב והשולי התערבבו, וגם הגבוה והנמוך. נראה היה שאין הבדל בין חקירת השחיתות בישראל ביתנו לבין הסרטון של הליכוד עם החמאסניק. הכול "שערורייה", הכול "פרשה", הכול מסעיר, אבל לכמה רגעים בלבד, עד לסערה הבאה. תיזכרו רגע כמו אמוציות עוררו בנו הנושאים הבאים, וכמה מהר הם התנדפו: דו"ח מבקר המדינה. העימות בין המתמודדים. מושיק גלאמין. יאיר גרבוז. הנאום בקונגרס. פרס ישראל לספרות. קלטת הרב עובדיה יוסף. נתניהו בשוק מחנה יהודה. הבקבוקים הממוחזרים. ארגון ו-15. כססף הריגוש כה גבוה, הכול נבלע חיש קל במעמקי הפיד, לטובת ה"שתפו" החדש. בתוך כל הבלגן הזה, גם סרטוני הישראלי המכוער נראים כמו סרטוני בחירות. עם זיכרון ציבורי כל כך קצר, מה הפלא שלפיד מדבר בכנסים שלו על הישגים שלא היו?

לפני שבועיים פגשתי ח"כ של "יהדות התורה" והחמאתי על כך שלפחות הם חוסכים מאיתנו גימיקים. "כן", הוא אמר, "אנחנו מפלגה אידיאולוגית, חברתית, חרדית, עם קול צלול, מי צריך שטיקים כאלה?". כעבור יומיים החלה גם מפלגתו להפגיז בסרטונים משעשעים משלה.

2. התקשורת בעצמה הפכה לנושא. בעבר היא רק סיפקה מועמדים. בפעם הקודמת עברו מהעיתונות לכנסת יאיר לפיד, עפר שלח, מיקי רוזנטל ומירב מיכאלי, והפעם אלה שרון גל, זוהיר בהלול ויונן מגל. אבל אט אט הנושא עצמו הפך לתקשורת. היא לא מדווחת על דברים, היא הדבר עצמו. האם היא שמאלנית או ימנית? אובייקטיבית או בעלת אג'נדה? נתניהו לא מציג את עצמו כמתמודד מול בוז'י, אלא מול התקשורת. הרבה פוליטיקאים באו הפעם לאולפנים, מראש, כדי לריב עם המראיין (ואז להעלות את הסרטון מהר לפייסבוק). בניגוד לתפיסה שהכול קורה ברשת, התברר שהתקשורת הממוסדת עדיין כאן.

3. גם היהדות והציונות עדיין כאן. לא סתם מפלגת השמאל קראה לעצמה "המחנה הציוני" ומפלגת הימין "הבית היהודי". בלי ציניות, אלה מותגים ששווים הרבה. יהדות וציונות הן דברים שרוב הציבור הישראלי רוצה להזדהות עמם, בימין ובשמאל. משעשע היה לעקוב אחרי התלונות ההדדיות של המפלגות: הבית היהודי עתרה נגד השימוש בשם המחנה הציוני בטענה כי מדובר במפלגה אנטי ציונית. בתגובה הוגשה עתירה משמאל לפיה הבית היהודי קיצונית ואינה מייצג את ערכי היהדות האמיתיים. ומי שישב ודן בעתירות האלה, וכמובן גם דחה אותן, הוא השופט הערבי הישראלי סלים ג'ובראן.

4. הנוער ערני. בניגוד למה שנוטים לומר עליו, הנוער הישראלי התעניין בבחירות בגדול. רוב הכותרות יצאו מפאנלים בבתי ספר תיכוניים. רוב האירועים המעניינים התרחשו מול עיניהם של בני עשרה מרותקים. אחד המועמדים שתיזז בין תיכון לתיכון סיפר לי שהצליל שיזכור מהמרוץ הזה הוא קולו של הצלצל בבית הספר.

5. שכחנו שזו זכות להצביע. השבוע פגשתי את חברי המפלגה הגדולה בישראל. הלא מצביעים. הם יותר משלושים אחוזים מהאוכלוסייה. אם יקימו מפלגה הם יוכלו להקים ממשלה, אבל הם לא באים לקלפי. ביום שלישי בערב הנשיא ריבלין זימן אליו קבוצה כזאת, כדי לשכנע שכל קול קובע. כשיצאתי מבית הנשיא, נזכרתי בטקסט שהובא כאן גם ערב הבחירות הקודמות. משפחת אלפרט שלחה לי אז את יומנו של הסבא, משה יקותיאל אלפרט, חרדי מהיישוב הישן של ירושלים, שהיה ה"מוכתר" של כמה שכונות לפני קום המדינה.

השנה היומן יצא לאור כספר, "יומנו של מוכתר בירושלים" בהוצאת אוניברסיטת בר אילן. אלפרט מתאר שם את הבחירות הראשונות לכנסת בשנת 49'. הנה הקטע, שמזכיר כמה זה לא מובן מאליו ללכת ביום שלישי הקרוב להצביע, במדינה יהודית ודמוקרטית בת 67: "בשעה 05.35, בבוקר השכם, קמתי אני ואשתי ואחי ר' שמעון לייב, וגיסי ר' נתנאל סלדובין ובני דב. אחרי

ששתינו קפה, הלבשנו בגדי שבת לכבוד היום הגדול והקדוש הזה. כי זה היום עשה השם נגילה ונשמחה בו. כי אחרי שנות אלפיים שנה גלות או יותר, ואפשר להגיד מששת ימי בראשית ועד היום הזה, לא זכינו ליום כזה, שנלך לבחירות למדינה יהודית, וברוך שהחיינו וקיימנו והגיענו לזמן הזה.

בני דב הלך מהבית בשעה 05.45, והלך כאשר הלך, כי הוא אוהד גדול לרשימת האצ"ל, ולא בא כל היום וכל הלילה. ואני ואשתי וגיסי הלכנו לקלפי באזור רחוב החבשים, ופנקסי הזהות של מדינת ישראל בידינו. בשמחה רבה ועצומה הלכנו את הדרך הקצרה וכל הדרך הלכתי כמו בשמחת תורה בהקפות עם ספר תורה, כי הפנקס זהות של ישראל היה בידי. לא היה גבול לאושר והשמחה שהיה לי. השמש הביא את תיבת הקלפי, והיו"ר קרא אותי ואמר 'והדרת פני זקן', ואמר לי שהיות ואני איש הזקן מכל האנשים שישנם פה, אז אני אהיה הראשון מהבחרים.

ברטט של קדושה ובחרדת קודש מסרתי לידי היו"ר את פנקס הזהות שלי, וקרא את שמי מתוך הפנקס שלי. וסגן היו"ר רשם את שמי בנייר, ונתן לי את מספר אחת. מסר לידי מעטפה אחת ונכנסתי לחדר השני, ששם היו מונחים כל הפתקאות מכל הרשימות. וביד רועדת וברגש של קדושה לקחתי פתק אחד מספר ב', רשימת האיחוד-הדתי, ושמתי אותה לתוך המעטפה שקבלתי אותה מידי היו"ר. ונכנסתי שוב לחדר הקלפי, והראיתי לכולם כי יש בידי רק מעטפה אחת. והגיע הרגע הכי קדוש בחיי, אותו הרגע שלא זכו האבא שלי, ולא הסבא שלי. רק אני בזמני, בחיי, זכיתי לרגע קדושה וטהרה כזו. אשרי לי ואשרי חלקי. ברכת 'שהחיינו', ושמתי את המעטפה בתיבת הקלפי. לחצתי את ידי היו"ר והסגן ויתר חברי הוועדה ויצאתי משם. חיכיתי במסדרון לאשתי כי הייתה השנייה, ואחריה אחי מספר שלוש, ואחריו גיסי נתנאל סלדובין מספר ארבע, ובשעה 06.28 שבנו הביתה, והלכתי להתפלל. יום חג גדול".

